

Géczi János

EZER VESZPRÉMI NAPLEMENTE

226.

az utazás a két tenger között
 elvégre mégiscsak utazás
 s nem a felvizezett tengerek
 a részeg szoknyájú vízszemű nő
 nem az éjszaka kikötése
 a sima felszínű oszlopfényekhez
 az utazás sok hősi arca
 a kilométerkövekben
 a felvágatlan merített papirosú régi könyvekben

- nem nem nem állok a szavak mellé
 harsogom szerte
 nem a mindent meggyűrűző lassú tenger

tömény növények és gyilkosdús állatok közül
 ásványokból és hölgy filozófiákból
 féregként a szappanszaggból bukik elő
 : teret ad|on
 egyszerre teremtsen meg
 magát amely értelmet ad a térnek
 s a teret amellyel önmagát elhatározza

a teremtés mégis hasonlatos
 a mohó gyilkosok szeretkezéséhez

227.

aki pedig beesett
 két sor közé s nem szabadul
 mást sem csinál
 a csapdáját feszegeti
 vérez és a véres vasakat kalapálja

horzsolt bőr kimart hús
 a napkelte
 olyan a lüktető naplemente

(aztán tény lesz

a tény fémmel megtelve
 a tények trolibuszára száll
 a tények trolibuszán elmegy
 fémes liedet énekelve|

228.

gyöngylekvár

229.

a napfogyatkozás alatt
 feladatot adott magának
 kilógott a percből
 zsinag a hasonlatból
 azt húzgáltam
 azzal lebegtettem
 komoly angyalszárnyait

amíg a hold fele a nap felével pártott
 az ázott tollszagot érzem
 a zsinag végét tartom most is

230.

megnevezem - mégsem lesz az enyém
 mondogatnám addig a nevét
 amíg megjelenik átadja magát nekem
 átadom neki magamat
 hiszen engem megnevezett
 üres a kert a délelőtt
 október matt ködébe a növények
 a szájkók beleoldódnak
 valahol két pulikutya kóborol
 csörgetik a hegyoldal hársas avarját
 szimatolják az őszt nem találják
 fölöttem halványkék napkorong úszik
 érzem valaki néz motoz
 helyzetet rögzít
 tudom - nem ő mégsem ő
 nem is valamelyik isten

231.

mint tulajdonos megtelt
 nehéz gyöngyökkel szarral könyvvel
 óvatos napokkal amelyek
 éppen a tulajdonlástól óvatosak zöldek
 hazatalált a csenddel dús házba

látja
 nincs tűznyom a kazánban
 döglött legyek a párkányon
 a villanykörtén légypiszok
 penészbundában hosszú évszak

belezuhan az éles peremű üvegdarabba
 ahol két egymásba nyílt üreg
 egymást visszhangozza

232.

szoraktéről és a tavaszról
 mindent elfelejtett
 nem tudja ibikosz pásztor-e
 avagy a gallygyűjtő cigány
 aki az ágakat baltával lecsapja
 s a zúgó patak hol van

elfoglalja magát
 sárga kövekkel tömött gyümölcsseivel
 azokat görgeti alá
 szomorúan a hegyoldalról
 hajigálja a várost
 a homályos utcákba be belök
 egy-egy birssárga saját naplementét

Simon József alkotása